

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **L. B. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem Ch.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-150467-5/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-150467-5/SO-2018 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-150467-5/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 11. 2018, č. j. OAM-3632-72/DP-2014. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II.

Žaloba

2. Podle žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
3. Žalobce odmítl, aby dlouhodobá nečinnost a opakovaná nezákonná rozhodnutí správního orgánu byla přičítána jemu k tíži. Žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 27. 1. 2014. Správní orgán má povinnost rozhodovat bezodkladně, řízení o žádosti žalobce bylo však vedeno více než pět let. Během této doby se správní orgán opakovaně dopustil vydání nezákonného rozhodnutí, přičemž nezákonnost těchto rozhodnutí deklarovala sama žalovaná. V důsledku tohoto několikaletého martýria bylo jen otázkou času, kdy dojde k nějakým skutkovým změnám v jeho životě. Správní orgán prvního stupně i žalovaná však tuto strategii používají naprosto vědomě a pouze vyčkávají, kdy se objeví něco, na základě čeho budou moci opětovně žádost zamítnout. Žadatelé se pak v důsledku těchto nezákonných a šikanózních obstrukcí dostávají do situace, kdy je jim fakticky ukončen legální pobyt na území.
4. Správní orgány obou stupňů v případě žalobce opakovaně postupovaly a rozhodovaly tak, jako by veřejným zájmem bylo nepovolovat pobyty žádným cizincům. Správní orgán má povinnost rozhodovat bez zbytečných průtahů, tak aby šetřil práva účastníků řízení a umožnil jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy, v souladu se zásadou legitimního očekávání, tak aby vycházel účastníkům řízení vstříc apod. (viz § 2 – § 6 správního řádu). Správní orgán prvního stupně i žalovaná však postupovaly v rozporu s výše uvedeným, svá pochybení přiřkly k tíži žalobce a v konečném důsledku sankcionovaly zamítnutím žádosti o prodloužení povolení k pobytu.
5. Ve vztahu k neplnění účelu pobytu jako jiné závažné překážce žalobce citoval názor Krajského soud v Praze vyjevený ve věci sp. zn. 48 A 45/2015 ze dne 1. 2. 2017. Žalovaná ve svém rozhodnutí odkazovala na rozhodnutí č. j. 8 A 253/2010-46 ze dne 15. 12. 2011, kde soud přiznal, že pokud žalobce nepodnikal po dobu 1 roku a 7 měsíců, neplnil tak účel předchozího uděleného pobytu. Žalovaná však citovala toto a následující rozhodnutí jen obecně bez toho, aby se pokusila o individuální posouzení přiléhavé žalobci. V případě žalobce se však jednalo o pouhých 8 měsíců, kdy nebyl evidován jako OSVČ u PSSZ. V jiných případech přitom Ministerstvo vnitra zvažovalo intenzitu porušení plnění účelu. Příkladem v řízení sp. zn. OAM-00039/DP-2018 účastník řízení taktéž pár měsíců neplnil účel, ale přesto mu byl pobyt schválen, přitom co se délky týče, byl tento případ blíže

tomu žalobcovu. Z tohoto důvodu nebylo vůbec zřejmé, jak a na základě jakých kritérií žalovaná posuzovala onu jinou závažnou překážku.

6. Není možné, aby žalovaná pouze formalisticky odkázala na obdobný případ a na základě něho bez podrobné analýzy rozhodla. Aby rozhodnutí odpovídalo § 3 správního řádu, je potřeba zkoumat konkrétní okolnosti případu. Žalovaná však nijak nepoměřovala dobu neplnění účelu, dobu pobytu na území České republiky – téměř 10 let, délku vedeného řízení, což je déle jak pět let, a s tím spojenou nejistotu, v které žalobce po celou dobu řízení žil. Tímto svým jednáním porušily správní orgány zásadu proporcionality a legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu a dále zásadu rychlosti dle § 6 správního řádu.
7. Žalobce dále namítl, že se správní orgány vůbec nevěnovaly vyvažování veřejného zájmu na jedné straně a zájmu jednotlivce na druhé. Nedbaly tak, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobci se rovněž v odůvodnění rozhodnutí nedostalo odpovědi na všechny otázky a námitky, které uváděl v řízení. Žalovaná se vůbec nevypořádala s námitkou, že žalobce po převážnou dobu svého pobytu účel plnil. Na základě výše uvedeného žalovaná nenaplnila stanovené požadavky dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
8. V souvislosti se svou další námitkou žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 322/2015 ze dne 3. 3. 2016. Správní orgán prvního stupně a následně i žalovaná odůvodnily zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu jiné závažné překážky, kterou shledaly v „neevidenci“ u PSSZ od 10. 9. 2017 do 14. 5. 2018. Bylo však naprosto zřejmé, že uvedené období se událo tři a půl roku po podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tudíž bylo s ohledem na výše uvedená zákonná ustanovení a judikaturu Nejvyššího správního soudu pro posouzení existence jiné závažné překážky naprosto bezpředmětné.
9. Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobenou nepřezkoumatelností. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jen velmi povrchně, ačkoliv tato jeho povinnost vyplývala z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se pak ve svém rozhodnutí přiměřeností vůbec nezabývala. Přitom výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž se správní orgán musí vypořádat se vším uvedeným. S odkazem na § 3 správního řádu nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo vůbec. Žalovaná se vůbec nevypořádala s ekonomickými vazbami žalobce na území. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, je povinen se minimálně pokusit o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusit zjistit sám jiným způsobem. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádal, jednal správní orgán také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Nadále setrvala na skutkových zjištěních a právní kvalifikaci předcházejících rozhodnutí správních orgánů. Byla přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti, a tento záběr byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Účastníci setrvali na svých tvrzeních. Zástupce žalobce akcentoval dlouhou délku vedení správního řízení.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je důvodná.
15. Správní orgány shledaly *„jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“* odůvodňující zamítnutí žádosti žalobce v tom, že žalobce *„nebyl v období od 11. 9. 2017 do 13. 5. 2018 veden v evidenci OSVČ u PSSZ. Přesto, že (žalobce) dne 27. 1. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem „podnikání – OSVČ“, nedisponoval v uvedeném období platným živnostenským oprávněním (...)“*. Žalovaná uzavřela, *„jestliže odvolatel podnikal a přitom 8 měsíců nebyl přihlášen k platbám sociálního zabezpečení, nedodržoval veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území vážou. Jestliže odvolatel nedopodnikal, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu na území.“* Z právě citovaných pasáží napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány žalobci po skutkové stránce vytýkají prostou chybějící evidenci žalobce jako podnikatele u OSSZ po určité období v rámci probíhajícího řízení o jeho žádosti.
16. Cizinci v okamžiku, kdy mu skončila platnost předchozího pobytového oprávnění a zároveň si včas podal žádost o jeho prodloužení, vzniká ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tzv. fikce oprávněného pobytu. Podle soudu do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti tak cizinec získává oprávnění nadále se zdržovat na území České republiky a naplňovat účel předchozího pobytu. Pokud se tedy cizinec v průběhu řízení o žádosti rozhodne setrvat v České republice a účelem jeho pobytu bylo například podnikání, musí cizinec nadále podnikat. Soud má zároveň za to, že dané oprávnění (tj. fikci pobytu) cizinec, pokud se tak rozhodne, realizovat nemusí a do okamžiku pravomocného rozhodnutí o žádosti může opustit České republiky a kupříkladu se vrátit se do země původu. Za této situace nemohou správní orgány cizinci vytýkat, že v České

republiky v průběhu řízení nevykonal určitou činnost, neboť cizinec se jednoduše rozhodl fikci pobytu nerealizovat a mimo území vyčkat na rozhodnutí ve věci.

17. Pokud výše uvedené úvahy soudu vztáhneme na nyní projednávaný případ, je nezbytné uzavřít, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Jak již soud uvedl shora, správní orgány opřely zamítnutí žádosti pouze o skutečnost, že žalobce nebyl evidován po určitou dobu jako podnikatel a učinily alternativní závěry (buď žalobce nedodržuje právní předpisy, nebo nepodniká), aniž by v tomto směru učinily jakákoliv skutková zjištění, která z jimi předestřených alternativ vskutku nastala a z jakého důvodu. Řádné zjištění skutkového stavu stran této otázky má přitom klíčový význam, neboť v případě, že by žalobce například opravdu nepodnikal a opustil by Českou republiku, nemohlo by mu být takové jednání kladeno k tíži a jeho žádost by nemohla být bez dalšího zamítnuta.
18. Soud s ohledem na výše vymezený rozhodovací důvod o nedostatečném zjištění skutkového stavu se nemohl z důvodu předčasnosti zabývat otázkou přiměřenosti zásahu do osobního a rodinného života žalobce. Nejprve je nutné vyřešit otázku, zda je vůbec měla být žádost žalobce zamítnuta, a teprve poté (v případě, že správní orgány dospějí ke kladné odpovědi na tuto otázku) může soud zkoumat, zda došlo k řádnému vypořádání otázky přiměřenosti rozhodnutí.
19. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jež měl ve věci plný úspěch. Žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč), návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1.000 Kč), v odměně za tři úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100 Kč/úkon, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast na jednání konaném před soudem, a náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále v dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést z odměny a náhrad podle zákona o dani z přidané hodnoty, ve výši 2.142 Kč. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **16.342 Kč**. Žalované bylo určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla jí stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.